

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1037/2025
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Драгице Ђекић и Вујице Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.12/23 од 29.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 115/25 од 16.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Драгице Ђекић и Вујице Алексића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.12/23 од 29.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 115/25 од 16.04.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К.бр.12/23 од 29.11.2024. године, између осталих, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (две) године. Окривљени је обавезан да плати Вишем суду у Јагодини трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 20.000,00 динара, а у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 115/25 од 16.04.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Јагодини и бранилаца окривљених АА и ББ, па је потврђена пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр.12/23 од 29.11.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Драгица Ђекић и Вујица Алексић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине пресуде Вишег суда у Јагодини К.бр.12/23 од 29.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 115/25 од 16.04.2025. године и предмет врати на поновно одлучивање Вишем суду у Јагодини.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, браниоци окривљеног АА у поднетом захтеву истичу да је суд одлуком о кривичној санкцији коју је изрекао окривљеном АА повредио одредбу члана 55. КЗ. У прилог свог става, браниоци наводе да како суд неправилно није узео у обзир чињеницу да су се у конкретном случају стекли услови за законску рехабилитацију и за брисање условне осуде која је претходно изречена овом окривљеном, то је стога суд неправилно применио одредбу члана 55. КЗ и неправилно окривљеном као отежавајућу околност ценио његову ранију осуђиваност и није му ублажио казну испод границе прописане законом.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

По налажењу Врховног суда, првостепени суд одлуком о кривичној санкцији коју је изрекао окривљеном АА и то осудом на казну затвора у трајању од 2 (две) године није повредио одредбу члана 55. КЗ која регулише институт поврата, већ је у конкретном случају у односу на овог окривљеног правилно применио наведену одредбу. Ово са разлога јер како из списка предмета и то из извештаја из КЕ за окривљеног АА произилази да је он раније осуђен за умишљајно кривично дело и да од те осуде није протекло 5 година и то пресудом Основног суда у Краљеву 41К.бр.290/20 од 04.09.2020. године због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ којом му је изречена условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од 5 месеци и роком проверавања од 1 године, то је суд могао у конкретном случају

окривљеном, приликом одлучивања о кривичној санкцији коју ће му изрећи, узети као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност по напред наведеној пресуди. Околност да ли су се или не у конкретном случају стекли услови за наступање законске рехабилитације из члана 98. КЗ и брисање условне осуде која је окривљеном изречена по пресуди Основног суда у Краљеву 41К.бр.290/20 од 04.09.2020. године се мора најпре утврдити у посебном поступку за законску рехабилитацију предвиђеном одредбама чланова 569. до 572. ЗКП, а који поступак у случају испуњености законских услова резултира доношењем решења о законској рехабилитацији и брисањем осуде, те сматрањем окривљеног неосуђиваним по истој.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, браниоци окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, само формално означавају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да се побијана осуђујућа пресуда заснива на незаконитом доказу и то на исказу окривљеног АА датом пред јавним тужиоцем у којем је признао извршење кривичног дела које му је стављено на терет. Међутим, браниоци окривљеног у својим даљим наводима у поднетом захтеву, по налажењу Врховног суда, не оспоравају законитост наведеног доказа, већ заправо само оспоравају његову доказну снагу и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, те указују на повреду одредбе члана 88. ЗКП, истицањем да како признање окривљеног АА, који је током поступка више пута мењао своју одбрану, није поткрепљено другим доказима и како је окривљени у свом исказу датом на главном претресу негирао радњу ношења спорног оружја и повукао је претходно дато признање, то суд по мишљењу бранилаца није могао да окривљеног осуди само на овако датом признању.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означавају повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП), док суштински својим наводима указују на повреду одредбе члана 88. ЗКП, оспоравајући при томе доказну снагу одбране окривљеног дате пред јавним тужиоцем у којој је признао извршење кривичног дела и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, а што све не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Драгице Ђекић и Вујице Алексића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1.

тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**